

vil renoncere paa alle de 53,000 Rd., som den omhandlede Afgift for Tiden udgjør — jeg glemte at nævne Kjøbenhavn, men jeg anseer det for givet, at det Samme i saa Fald maatte komme til at gjælde for Kjøbenhavn —; jeg troer idetmindste ikke, at han vil være meget villig dertil. Smidlerid bliver det jo Repræsentationens Sag, forsaavidt som den, naar den vil gaae ind paa saadanne Forslag, ogsaa maa være villig til at dække de Huller, som derved opstaae for Statskassen. Jeg troer, at den ærede Ordfører noget havde misforstaaet mine tidligere Uttringer om, at den her foreslaaede Lov ikke vilde paaføre Kjøbstæderne noget Tab, og at Indskrænkningerne navnlig ikke vare fastsatte af Hensyn til Kjøbstæderne. Dersom jeg opfattede den ærede Ordfører rigtig, saa antog han, at jeg dermed havde meent Indskrænkningerne i Næringslovens § 56. Men hvad jeg havde for Die ved den Udtalelse, hvortil han sigtede, var de Indskrænkninger, som foreligge i selve dette Lovforslag. Det er jo meget betydelige Indskrænkninger i Friheden, der foreligge i samme, idet det sætter en høj Betaling for Erhvervelsen af de omhandlede Næringsbeviser og ligeledes foreslaaer en høj aarlig Afgift af Næringen. Jeg troer, at Indløsningen af Næringsbeviser paa Brændeviinshandel i det Hele taget ikke vil foregaae i en saa stor Udtrækning efter den her foreslaaede Lov, som flere ærede Medlemmer af Thinget synes at forudsætte. Det er ganske vist, at der flere Steder paa Landet vil danne sig Handelsetablissementer, og der har jo allerede i de Aar, der ere forløbne, siden Næringsloven traadte i fuld Virksomhed, dannet sig flere saadanne, ligesom største Delen af de derboende Kjøbmænd allerede er i Besiddelse af Bevilling til Brændeviinshandel. Men naar man nu siger, at der, naar Brændeviinshandelen bliver givet fri paa den Maade, som er foreslaaet i Lovforslaget, vil etablere sig endnu flere Landhandlende, og at de Allesammen ville løse Bevilling til Brændeviinshandel og derved yderligere ville skade Kjøbstæderne, saa kan jeg ikke forstaae dette Argument. Der kan jo dog kun bestaae Kjøbmænd, forsaavidt de have Eogning, og der kan kun bestaae Brændeviinshandlere, forsaavidt de have Afset-

ning, og det kan være Kjøbstæderne temmelig ligegyldigt, enten denne Kjøbmands- og Brændeviinshandel i Landdistricterne drives af een eller af ti Kjøbmænd paa samme Sted. Man vil maaskee sige: „Saa, men de ville ikke etablere sig paa samme Sted; de ville sprede sig rundt omkring i alle Communer.“ Dette vil dog ingenlunde blive Tilfældet. Der vil kun etablere sig saadanne Handlende paa de Steder, hvor der er et naturligt Sammenstød af Veie og af andre Forhold, som medføre, at de der med Fordeel ville kunne etablere en Kjøbmands- og Brændeviinshandel. — Den ærede Ordfører meente, at der ved Lovforslaget allerede er skeet et Indgreb i det Kjøbstæderne indrømmede Beskyttelsesbelte, idet der ved sammes § 1 bliver tillagt Gæstgivere Ret til uden videre at drive Brændeviinshandel. Jeg maa imidlertid i saa Henseende gjøre opmærksom paa, at efter det nugældende Bevillingssystem have næsten alle Gæstgivere og Kroholdere allerede Bevilling til Brændeviinshandel, og Forholdet bliver altsaa slet ikke ved § 1 anderledes, end det nu er. Det har i den korte Tid, hvori jeg har været Indenrigsminister, været meget sjeldent, at der er indkommet nogen Ansøgning om at faae Bevilling til at drive Gæstgiveri og Krohold, uden at der samtidig dermed er blevet andraget om at faae Bevilling til Brændeviinshandel, og da de allerfleste af disse Ansøgninger have været anbefalede af alle Autoriteter, saa ere de blemme bevilgede af Ministeren.

Jeg skal, idet jeg henholder mig til, hvad jeg nu har ytret, og hvad jeg igaar udtalte, tillade mig paany at opfordre det høie Thing til at stemme over de foreliggende Endringsforslag i Dvereenstemmelse dermed. Jeg vil sætte megen Priis paa, at den her foreslaaede Lov kan komme ud og komme ud som en reen Lov, som en Lov, der alene gjælder Forholdene paa Landet, saaledes at der ikke blandes noget- somhelst Kjøbstadsforhold ind i den, og jeg maa derfor ogsaa sætte megen Priis paa, at Repræsentationen vil lade mig faae den i en saadan Etikelse, at jeg kan anbefale den til Kongens Underskrift. Den nuværende Tilstand finder jeg saa lidet ønskelig, at jeg troer, at man bør søge saa snart som muligt at komme